

KUNSTGRAS

November was op zijn zachtst gezegd regenachtig, met alle gevolgen van dien voor sporten als hockey en voetbal. Doorregende grasvelden waren onbespeelbaar en anders zorgde het toch bespelen ervan door team na team daar wel voor. Ook verouderde kunstgrasvelden kregen het water niet meer verwerkt. Tal van afgelaste wedstrijden wachten nog steeds op een open plaatsje op de kalender. Nieuwe kunstgrasvelden lijkt de oplossing, maar is minder simpel dan het lijkt. Op 25 september verbodde de Europese Commissie het gebruik van rubberkorrels in kunstgras. Vanaf 2031 mogen enkel nog natuurlijke/organische *infill*, *non-fill*, *mineral-fill* (met zandstabilisatie) en biologisch afbreekbare polymeren. En watervelden dan? In grote hockey machten als Australië, India en Pakistan is het massale watergebruik dat daarvoor nodig is geen evidentie. Dus besliste de internationale hockeyfederatie FIH om vanaf Parijs 2024 bij internationale kampioenschappen enkel nog maar water- en *infill*-vrije kunstgrasvelden toe te staan. In 2026 wordt het WK hockey gespeeld in België en Nederland, werk aan de winkel dus. Wordt zeker vervolgd. (MH)

JEROEN SCHEERDER

Sportnatie India

Niet alleen een politieke en financiële ontevredenheid houdt de vijf BRICS-landen bijeen, ook geosportief kan deze alliantie steeds duidelijker het hoofd bieden aan de westerse hegemonie. Is India *the new kid on the sports block*?

BRICS is het Engelstalige acroniem gevormd met de beginletters van Brazilië, Rusland, India, China en Zuid-Afrika vijf sterk groeiende landen, zowel op demografisch, economisch, politiek als sportief vlak. Ontstaan in 2009 profileert dit gezelschap zich als het alternatief voor de westerse suprematie in internationale politieke en financiële instellingen zoals de VN en het IMF. Een mondiale strijd zeg maar tussen de rebellerende Grote Vijf (BRICS) en de gevestigde *Group of Seven* (G7), het clubje waarin de zeven industrieel meest geavanceerde staten de plak zwaaien. Anno 2023 vertegenwoordigen de vijf BRICS-landen circa veertig procent van de wereldbevolking, bijna een derde van het bruto wereldproduct en een kwart van het wereldwijde landoppervlak. Met een aandeel van iets minder dan dertig procent van het wereld-bbp kan de G7 alleen financieel nog enigszins bij de Grote Vijf aanklappen.

Het geopolitieke duel speelt zich ook in de internationale sportarena af: van de edities van de Olympische Zomer-/Winterspelen en het WK voetbal die tussen 2010 en 2032 georganiseerd of reeds toegekend werden, staat 35 procent op naam van een van de BRICS-landen en 41 procent op een van de G7-landen. In de periode 1986 tot en met 2008 – een vergelijkbare periode van 22 jaar, maar dan voorafgaand aan het ontstaan van de BRICS – lagen deze aandelen op respectievelijk 61 procent voor de G7 en minder dan één procent voor de huidige BRICS-leden. Bovendien willen heel wat landen uit het Globale Zuiden maar al te graag lid worden van BRICS. Onder de kandidaat-lidstaten bevinden zich onder

meer Saoedi-Arabië en de Verenigde Arabische Emiraten, niet echt novieten als het op sportbusiness aankomt.

Van de Grote Vijf is India het enige land dat tot op heden geen Olympische Spelen of wereldbeker voetbal organiseerde of toegewezen kreeg. Dat is opmerkelijk voor een natie met wereldwijd intussen de grootste bevolking, namelijk 1.426 miljoen inwoners. Bovendien zal dat aantal volgens de VN-vooruitzichten tegen het jaar 2050 met bijna 250 miljoen toenemen. Onnodig te benadrukken dat het hier een gigantisch potentieel aan doe- en vooral kijksporters betreft. Het internationale sportimago van India zou de komende decennia weleens behoorlijk aan uitstraling kunnen winnen.

Enkele feiten op een rijtje. Recent decreeteerde het IOC om onder meer cricket opnieuw een olympisch ticket te verlenen, een beslissing die ongetwijfeld op zowel sportieve, financiële als geopolitieke overwegingen gebaseerd is. Cricket is bij uitstek de meest populaire doe- en kijksport in India: het land telt meer dan 54 miljoen (!) cricketspelers, een cijfer vergelijkbaar met het inwonersaantal van Zuid-Afrika, en heeft met de Indian Premier League de meest gevolgde cricketcompetitie ter wereld in huis. De vijf meest bekeken cricketwedstrijden ooit bereikten driehonderd of meer miljoen kijkers. Bij elk van deze wedstrijden was het nationale cricketteam van India steevast van de partij, met als kers op de taart de finale van de ICC Cricket World Cup in 2011 tussen India en Sri Lanka, die 558 miljoen kijkers aan het televisiescherm wist te kluisteren. Ter vergelijking: de meest bekeken kampioenswedstrijden

van de Super Bowl, de UEFA Champions League en de FIFA World Cup bedragen respectievelijk 155 miljoen, 450 miljoen en anderhalf miljard kijkers wereldwijd. Laat het olympische masseerwerk voor India als toekomstige sportnatie dus maar komen. Meer nog, bij monde van zijn premier heeft India intussen aangekondigd de Spelen van 2036 te willen organiseren. Kosten noch moeite zullen worden gespaard, zo luidt het. Tiens, deed grote buur China dat al eens niet voor toen het zich als toenmalige mondiale macht in opkomst op de geopolitieke wereldkaart positioneerde met de glamoureuze organisatie van de Spelen van Peking in 2008? Een olympische passage als entree tot het internationale podium.

Parallel aan zijn internationale sportaspiraties heeft India evenwel te kampen met een aantal stevige uitdagingen. Er is de immense luchtvervuiling in de steden, een gebrekkige infrastructuur en de corrupte bureaucratie. Tot op heden meest ingrijpend en tegelijkertijd ook moeilijkst te bestrijden is wellicht het reeds 3.000 jaar oude kastenstelsel. Officieel afgeschaft medio vorige eeuw blijft dit systeem sociale ongelijkheid in de hand werken. Laat het lot van de kasteloze, 'onaanraakbare' *dalits*, een groep van meer dan tweehonderd miljoen mensen in India, de sport onbewogen? Of zou juist een herschikking van de internationale sportorde hier wat in beweging kunnen brengen? ■

Prof. Jeroen Scheerder is hoogleraar sportbeleid en sportsociologie aan de KU Leuven.